

Autor: Rabbit

Schizma na levici?

Před několika měsíci jsem si všimnul uživatele, který mě sledoval na Twitteru a vystupoval pod přezdívkou „A Clockwork Green“ (odkaz na Clockwork Orange /**Mechanický pomeranč**/, pozn. překl.) V sekci „O sobě“ se popsal jako alternativně levicový, rasově uvědomělý běloch. Svůj účet později zrušil a já neměl sebemenší potuchy, co se s ním stalo. Chvíli před svým zmizením ale dal najevo znechucení a jistou deziluzi z rétoriky alternativní pravice. Napadlo mě, kolik takových lidí asi je? Kolika bílým progresivcům se pomalu zajídá politicky korektní narativ a potajmu brousí do zakázaných ideozločineckých webových zákoutí? Vsadím se, že mnohem víc, než si myslíte. Z těch, co skousnou hořkou pilulku a pustí se na cestu – kolik z nich asi uvidí standardní, postlibertariánský korporátní konzervatismus, radikálně tradicionalistické křesťanství, **LARP** ve stylu 15. století, pseudovědecké výpady proti očkování a přiblblé spiklenecké teorie a řekne si: „Nasrat. Jsou to magoři. Možná že ‚bojovníci za sociální spravedlnost‘ nakonec nejsou úplně nejhorší.“

A pak jsou tu ti, kteří se rozhodnou zůstat. Ale vážně, kdo vlastně tvoří alt-levice? Kdo jsme? Většinou jde dle mého soudu o bělochy, kteří se zpravidla kloní k typicky levicovým náhledům na ekonomiku, životní prostředí a některé sociální otázky, ale přesto si v určitém momentě uvědomili nepřátelství nové levice k jakémukoliv bělochovi, který by projevil byť sebemenší náznak neochoty stát se obětním beránkem za problémy všech ostatních. Žádný běloch s kapkou sebeúcty nechce být spojován s hnutím, které hází špínu na jeho hrdiny, kulturu, dějiny a popírá jeho počiny... hnutím, které usiluje o zničení jeho civilizace i identity. Vždyť velká část kulturního marxismu už dospěla do takové krajnosti, že to musí znepokojoovat i většinu bělošských feministek a gayů.

Já sám jsem kráčet trochu jinou cestou. Po většinu své mladší dospělosti jsem byl více méně nixonovským republikánem. Coby nevěřící člověk, který žil nejčastěji v uměleckých velkoměstských oblastech, jsem se ztotožňoval s levicovou kulturou a v soukromí si udržoval rasové povědomí (které při nejvyšším stupni vytočení občas vyšlo na povrch) a nízkou toleranci k hippie nesmyslům. Díky zkušenostem ze skutečného světa při sledování chování korporací – které necítí loajalitu k nikomu a ničemu a nadřazují zisk naprosto všemu, včetně kvality, estetiky a dokonce lidských životů – jsem ztratil víru v neomezený kapitalismus. Viděl jsem, jak korporace pomocí chování, jaké si člověk spojuje s kulty, motivují a manipulují lidmi. V jistém bodě jsem se tedy začal považovat spíš za alt-levičáka než alt-pravičáka.

V dnešním světě se může dělení na levice a pravici zdát zastaralé. Skutečná dělicí linie leží mezi nacionalisty a internacionalisty, mezi probělošským a protibělošským, identitáři a multikulturalisty atd. V každodenní realitě jsou ale tyto pojmy hluboce zakořeněny. Kdokoliv stráví nějaký čas v politickém hnutí s „pravicí“ na štítu, rychle si uvědomí, jak obtížně se tento termín odděluje od organizovaného náboženství, tradicionalismu a sexuálního puritanismu. Jak účinněji totiž odradit určitý druh lidí a zabránit jejich infiltraci, než se částečně ztotožnit s nálepkou, kterou už předem nesnášejí? Z takovýchto skupin může postupně vzniknout něco na způsob koalice. Alt-levice existuje v onom úzkém průsečíku myšlenek Ralpa Nadera a Pata Buchanana. V momentě, kdy Mussolini zavrhl marxismus a vydal se směrem k fašismu. Otázkou zůstává, dovede se alt-levice oprostít od politické korektnosti a bělošského etnomasochismu? Hádám, že ano – pomocí dostatečně „problematické“ terminologie, která odežene zbabělce a vytvoří bezpečnou zónu, kde si budou levicoví „shitlords“ nasadit své zelené košile a v plné parádě vyrazit.

Následuje stručný průvodce po různých politických pozicích pro ty, kdo by se mohli ztotožnit s alt-levicí. Ne všechno se bude samozřejmě vztahovat na všechny, a některé body mohou platit jen do určité míry.

Náboženství – Převládá ateismus či agnosticismus, občas proložený nominální identifikací s některým původním evropským náboženstvím/mytologií. Extrémní racionalismus, skeptický k nadpřirozenu nebo „new age“ postojům, homeopatii a spikleneckým teoriím.

Ekonomika – Odpor k *laissez-faire* kapitalismu, nadměrnému konzumerismu a volnému trhu. Kde se zájmy korporací na zisku střetávají se zájmy národa a lidí, vyvstává nutnost regulace. Alt-levice uznává výhody kapitalismu při tvorbě bohatství, ale zůstává skeptická ohledně „neviditelné ruky trhu,“ která zdá se vést jako z filmu **Absurdistán** s podobnou pravděpodobností jako těžební kolonie na trpasličí planetě. Navíc posiluje podmínky pro vznik dvojí loajality. Nadnárodní *laissez-faire* kapitalismus koreluje s epidemií obezity: chodícími reklamami závislými na laciných šmejděch z Wal-Martu, zábavě mizerné úrovně a fast foodu. Klání se k merkantilismu a měkkému socialismu (Norsko bez imigrace z Třetího světa).

Upřednostňuje spravedlivý obchod (nebo volný obchod se zeměmi s podobnou úrovní kvality života a ochrany životního prostředí) včetně cel, DPH atd. Někteří věří v měkký socialismus a státní kapitalismus (ovšem rasové uvědomělý.)

Demokracie/Vláda – staví se proti pojetí demokracie jako dokonalé rovnosti hlasů bez ohledu na vlastnosti člověka a dává přednost určité formě konfederace. Účast na procesu výběru vlády je třeba si něčím zasloužit – testem mentálních schopností, veřejnou službou a obětmi, kterými občané prokáží starost o obecné blaho skupiny (viz Heinleinova **Hvězdná pěchota**.) Někteří pak tíhnou k fašistické ideologii či nacionálnímu bolševismu s občasným projevem sympatie k sovětskému komunismu.

Technologie – Podporuje nové medicínské technologie, výzkumné projekty, klonování a vesmírný program. Odmítá reflexivní odpor k bělochům, fetiš „vznešených divochů“ i nostalgii po světě „Malého domu na prérii,“ tak typickou pro nezanedbatelné segmenty

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

tradiční levice i pravice.

Rasa – Postmoderní levice z větší části definuje neutuchající podpora kolektivního masochismu etnických Evropanů. Sice se označuje za obhájce rovnostářských hodnot, ale rétoricky i fakticky se stala implicitně protibělošskou. Alt-levice tak nabízí platformu pro rasově uvědomělé bělochy, kteří necítí potřebu se za cokoliv omlouvat. Kultura je biologickým vyjádřením rasy. Mezi rasami existují genetické rozdíly v inteligenci a chování, které lze snadno pozorovat. Mnohé z tzv. levicových hodnot jako feminismus, tolerance k alternativním životním stylům a sexuální svoboda nejsou (přínejmenším dnes) slučitelné s obyvateli Třetího světa – momentálními miláčky levice. Podpora pro (z největší části) nebělošskou imigraci je tedy kontraproduktivní, povede-li v dlouhodobém horizontu k menšinovému postavení bělochů. Uznáváno je nadměrné zastoupení Židů se sklony vystupovat proti bělochům i skutečnost, že jde o jednání v jejich (skutečném či domnělém) kolektivním zájmu.

Umění – Alt-levice je otevřená odlišným uměleckým stylům. Konzervativci zpravidla brojí proti „modernímu umění,“ přestože nejsou schopni rozlišit mezi modernou a postmodernou (i když by v tom případě beztak dost možná nenáviděli oboje.) Nejjednodušší – jakkoliv nedokonalou – analogií pro srovnání moderny a postmoderny by mohl být Doktor Zloun a Austin Powers.

Společenské otázky – V určité míře tolerance (nebo lhostejnost) k potratům, antikoncepci, homosexualitě a prostituci. Podpora eugeniky a transhumanismu.

Feminismus – Obecně podporuje feminismus 2. vlny, TERF atd. Odmítá koncept intersekcionality kvůli jeho protibělošské podstatě a jeho stoupencům velebícím Neevropany, kteří znásilňují a dopouštějí se násilí na ženách v mnohem vyšší míře. Intersekcionalní feminismus tak nepřímo podporuje „kulturu znásilnění“ jejím naivním importem pod pláštíkem ochrany utlačovaných.

Lidé na alt-levici zpravidla uznávají biologické odlišnosti pohlaví, které ovlivňují jejich vzájemné interakce (mimo sociálních faktorů a dalších determinantů.) Nezřídka lze jejich postoj vyjádřit jako „fialovou pilulku“ (na půl cesty mezi modrou a červenou), kdy souhlasí s některými koncepty **manosféry**, ale odmítají intersekcionalního hnutí za práva mužů, jehož příslušníci viní západní ženy za větší část problémů společnosti.

Zahraniční politika – z většiny izolacionismus nebo odmítání intervencí i nekolonialismu – ovšem s výjimkou vesmíru.

Článek **A Clockwork Greenshirt – Introducing the Alt Left** se poprvé objevil 14. listopadu 2015 na webu AltLeft.com.